

בש"פ 3569/14 - שמעון מיכאלי, יוסף אדשווילי, אילן מיכאלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3569/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקשים: 1. שמעון מיכאלי
2. יוסף אדשווילי
3. אילן מיכאלי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 19.5.2014, בתיק עמ"י 31275-05-14 שניתנה על ידי השופט ג' גדעון

בשם המבקשים: עו"ד שלמה פצ'בסקי

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט ג' גדעון) מהיום בעמ"י 31275-05-14 אשר קיבל את ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום באשקלון (השופטת ס' כהן) במ"י 28794-05-14 מיום 18.5.2014 והורה על מעצר המבקשים עד למחר, יום 20.5.2014.

1. המבקשים נעצרו ביום 17.5.2014 בשל חשד לביצוע עבירות של פציעה כשהעברין מזוין ותגרה במקום ציבורי. לפי בקשת המעצר, הקטטה פרצה, ככל הנראה, לאחר שזרים ניסו לגנוב ציוד מתיקם של המבקשים. כשהבחינו המבקשים בנסיון זה פרצה קטטה במהלכה הכה אחד הזרים את אחד המבקשים בראשו באמצעות בקבוק. בהמשך חזרו הזרים יחד עם אחרים ותקפו את המבקשים. שניים מהזרים נעצרו (להלן: החשודים), ונמצא כי הם בעלי עבר פלילי. בעת מעצרו תקפו החשודים את השוטרים שבאו לעוצרם ואיימו עליהם. מנגד, המבקשים שלפני, שהינם נעדרים עבר פלילי, שיתפו פעולה עם כוחות המשטרה למן הרגע הראשון. החשד כנגד המבקשים מבוסס על עדותו של אחד החשודים, אשר טען כי הותקף על ידי המבקשים ואף הוכה בראשו באמצעות בקבוק ונדקר בחזהו באמצעות שבר בקבוק.

2. בית משפט השלום קבע כי הראיות שלפניו אינן מגלות חשד גבוה כנגד המבקשים. כן קבע בית המשפט כי לא קיים חשש כי יהא בשחרורם כדי לסכן את הציבור או את המעורבים האחרים בפרשה. בית המשפט אף העיר כי בשלב זה החקירה מתנהלת "בעצלתיים". לאור האמור לעיל הורה בית המשפט על שחרור המבקשים בתנאי מעצר בית מלא עד ליום 20.5.2015 בשעה 14:00.

3. המשיבה ערערה על החלטה זו לפני בית המשפט המחוזי. בית המשפט קבע כי החומר שלפניו אינו מאפשר לקבוע, בשלב זה, כי גרסת החשוד בעניין תקיפתו על ידי המבקשים היא שקרית. לפיכך, בית המשפט מצא כי קיים חשד סביר כי המבקשים ביצעו את המעשים המיוחסים להם, וקבע כי חשד זה מעיד על מסוכנותם הלכאורית. לאור האמור לעיל הורה בית המשפט כי המבקשים יוותרו במעצר עד ליום 20.5.2015. בשולי החלטתו מצא בית המשפט להעיר כי "היה על המבקשת לפעול ביתר מרץ מתחילת החקירה בעניין זה" וציין כי לא ניתן הסבר מניח הדעת לאי חקירתן עד לשלב זה של שלוש עדות ראיה אשר יכולות היו לשפוך אור על ההאשמות שהוטחו במבקשים.

4. כנגד החלטה זו מכוונת הבקשה שלפני. המבקשים סבורים כי חומר הראיות אינו מגלה חשד של ממש לאשמתם. המבקשים מוסיפים כי היה על בית המשפט המחוזי ליתן משקל של ממש למחדלי המשטרה, ובעיקר לאי חקירתן של עדות רלוונטיות. כן טוענים המבקשים כי שגה בית המשפט כאשר לא התייחס בהחלטתו לאפשרות שחרורם לחלופת מעצר. המבקשים מזכירים את היותם אנשים נורמטיביים, ומבקשים להורות על שחרורם או על קיום דיון דחוף בעניינם.

5. דין הבקשה להידחות.

6. כידוע, רשות ערר על ב"גלגול שלישי" בענייני מעצר תינתן רק כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטיות או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של המבקשים. כן תינתן רשות ערעור בהתקיים "נסיבות מיוחדות" שיהיה בהן כדי להצדיק את בחינת הבקשה על ידי ערכאה שלישית או כאשר יש בהחלטה כנגדה הוגשה הבקשה כדי לפגוע פגיעה ניכרת ובלתי מוצדקת בזכויות המבקשים [ראו, למשל: בש"פ 1061/12 כאזם נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (3.2.2012); בש"פ 684/12 ברטלר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (31.1.2012); בש"פ 107/12 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף י (12.1.2012)].

7. עיון בבקשה אינו מגלה נסיבות מיוחדות המצדיקות מתן רשות ערעור בגלגול שלישי ואף אינו מגלה פגיעה קיצונית או בלתי סבירה בזכויות המבקשים. מעבר לדרוש אעיר כי החלטת בית המשפט המחוזי ליתן בידי רשויות

החקירה יום נוסף כדי למצות את החקירה היא סבירה בנסיבות העניין, ומתיישבת עם החומר שצורף לבקשה שלפני.
משך הזמן שקצב בית המשפט הוא מידתי [השוו: בש"פ 8418/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (20.11.2012)],
והחלטתו מתיישבת עם ההכרח ליתן מענה מיטבי לתופעות אשר באות בגדר הכינוי "תת תרבות הסכין" [ראו, למשל:
ע"פ 175/10 חנוכייב נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (28.7.2011)]. ניתן להניח כי רשויות החקירה יעשו כל מאמץ למצות
במהרה את החקירה בעניינם של המבקשים.

8. אשר על כן – הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט באייר תשע"ד (19.5.2014).

ש ו פ ט
